

Sygn. akt III U 1080/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 20 sierpnia 2014 r., **znak:** (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. K. prawo do emerytury, począwszy od 30 czerwca 2014 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł (słownie złotych: sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 1080/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 stycznia 2015 r.

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy T. K. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udokumentował zatrudnienia w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe

w wymiarze 7 miesięcy i 15 dni; składkowe – 28 lat, 8 miesięcy i 13 dni; łącznie 29 lat, 3 miesiące i 28 dni, w tym w szczególnych warunkach – 5 lat, 3 miesiące i 11 dni. Zakład nie uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w O. W. N. (...) W.

w Ż. w okresie od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1992 r., tj. 9 lat

i 4 miesiące na stanowisku palacza, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, a ponadto

w świadectwie pracy wystawionym w dniu 18 września 1997 r. przez w/w zakład pracy potwierdzającym okres zatrudnienia od 6 września 1969 r. do 31 grudnia 1992 r. jako stanowisko wykonywanej pracy podano tokarz.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 22 września 2014 r. wnioskodawca T. K., reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, począwszy od dnia złożenia wniosku, a ponadto zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że pracował w O. W. N. (...) W. w Ż. na stanowisku palacza od września 1983 r. do sierpnia 2000 r., cały czas na tym samym stanowisku pracy. Pracował przy obsłudze pieca w zadymieniu i zapyleniu oraz w wysokiej temperaturze. Pracował jako palacz w pełnym wymiarze czasu pracy. Jego praca polegała na obsłudze pieca, dozorce pieca. W kotłowni, w której pracował wnioskodawca były kotły wodne i parowe. Wnioskodawca otrzymywał dodatek szkodliwy oraz dodatek za szczególne właściwości pracy, co zostało uwidocznione na kolejnych świadectwach pracy z 1993 r.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił łącznie 29 lat, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych; jest członkiem OFE, ale jednocześnie złożył wniosek o wykreślenie go z rejestru członków OFE i przekazanie do budżetu państwa środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku w OFE. Organ rentowy uznał okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach od 1 stycznia 1993 r. do 27 stycznia 1998 r. i od 28 września 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (łącznie 5 lat, 3 miesiące i 11 dni). Wnioskodawca natomiast nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających wykonywanie pracy w szczególnych warunkach od 1 września 1983 r. do 1992 r. w (...) Zakładach (...) w Ż., w szczególności świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Świadectwo pracy z dnia 18 września 1997 r. wystawione przez O. W. N. (...) W.

w Ż. nie zawiera adnotacji o zatrudnieniu w warunkach szczególnych. Wynika z niego, że w spornym okresie wnioskodawca zajmował stanowisko tokarza. Ponadto nawet w przypadku uznania jako pracy w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1992 r. (9 lat i 4 miesiące), to po doliczeniu do uznanego okresu, łączny okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wyniósłby 14 lat, 7 miesięcy i 11 dni.

Sąd Okręgowy w Przemyśle ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. K., ur. (...), w dniu 30 września 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale jednocześnie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg zatrudnienia, z której wynikało m.in., że: był on zatrudniony w O. W. N. (...) W. w Ż. w okresie od 6 września 1969 r. do 31 grudnia 1992 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku tokarza; był zatrudniony w szczególnych warunkach w J. W. Nr (...) i O. W. N. (...) W. w Ż. od 1 stycznia 1993 r. do 31 grudnia 1993 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku palacza; był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w J. w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 30 września 2000 r., i w tym okresie stale, i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych od 1 stycznia 1994 r. do 27 stycznia 1998 r. oraz od 28 września 1998 r. do 28 maja 1999 r. na stanowisku palacza kotłów parowych typu przemysłowego. Ponadto

z zalegającego w aktach organu rentowego zaświadczenia o okresach nieskładkowych po dniu 15 listopada 1991 r. wynika, że wnioskodawca przebywał na zasiłku chorobowym lub pobierał wynagrodzenie za czas choroby w okresach od 30 listopada 1994 r. do 19 grudnia 1994 r., od 28 stycznia 1998 r. do 21 sierpnia 1998 r.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, decyzją z dnia 20 sierpnia 2014 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował on zatrudnienia w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 15 dni; składkowe – 28 lat, 8 miesięcy i 13 dni; łącznie 29 lat, 3 miesiące i 28 dni, w tym w szczególnych warunkach – 5 lat, 3 miesiące i 11 dni.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 30.06.2014 r.,
- świadectwo pracy z dnia 18.09.1997 r. wystawione przez O. W. (...) W.w. Ż.,
- zaświadczenie z dnia 22.02.1993 r. wystawione przez (...) Zakłady (...) w Ż.,
- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez J. W. Nr (...),
- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 26.09.2000 r. wystawione przez (...) Zakład (...) w J.,
- zaświadczenie o okresach nieskładkowych po dniu 15.11.1991 r.,
- decyzja ZUS z dnia 20.08.2014 r.

Sąd ustalił nadto, że wnioskodawca T. K. w 1969 r. został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ż. na stanowisku puszkarza, później ślusarza remontowego. Od 1 września 1983 r. przeniesiony został na stanowisko palacza. Pracował w kotłowni, bezpośrednio przy obsłudze kotłów wodnych i parowych. Były to kotły przemysłowe, kotły wodne wysokotemperaturowe powyżej 115° do 150° oraz parowe kotły wysokociśnieniowe.

Praca w kotłowni była świadczona przez cały rok. Znajdowały się tam 3 kotły parowe oraz 3 kotły wodne. Nie wszystkie kotły pracowały przez cały czas. Kotły zasilaly w wodę i w ciepło jednostkę wojskową, (...) Zakład (...), bloki mieszkalne, ponadto zasilaly w parę technologiczną kuchnię i galwanizernię.

W lecie kotły wodne były remontowane, sprzątane, a parowe pracowały przez cały rok. W zimie kotły wodne ogrzewaly jednostkę wojskową, (...) Zakład (...), bloki mieszkalne, w lecie dostarczały ciepłą wodę do bloków. Palacz nadzorował pracę kotłów i procesów spalania. Obsługiwał układy odzuzłania, nawęglania, odpopielania, usuwał awarie.

Na jednej zmianie pracowało 3 palaczy (pomocnik palacza) oraz elektryk.

Pracownicy kotłowni otrzymywali mleko oraz pobierali dodatki szkodliwe.

W charakterze palacza wnioskodawca pracował do 2000 r.

Dowód:

- dokumentacja płacowa z okresu zatrudnienia w W. W. U.Nr (...) w Ż.,
- zeznania świadka B. A.,

- zeznania świadka S. G.,
- zeznania świadka A. P.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. A., S. G., A. P. i K. K. oraz wnioskodawcy T. K., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w spornym okresie. Wprawdzie świadkowie podawali, że wnioskodawca pracował na stanowisku palacza lub pomocnika palacza. Analiza zeznań świadków pozwala jednak uznać, że bez względu na nazwę stanowiska przez nich podawaną, wykonywał on prace bezpośrednio przy obsłudze pieców w tym zakładzie pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy T. K. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Z akt sprawy wynika, że ZUS nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę innych warunków niezbędnych do nabycia prawa do emerytury, na podstawie wyżej powołanych przepisów. Wnioskodawca ukończył bowiem 60 lat w dniu (...) r., przystąpił do OFE, ale jednocześnie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, ponadto wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 15 dni; składkowe – 28 lat, 8 miesięcy i 13 dni; łącznie 29 lat, 3 miesiące i 28 dni, w tym w szczególnych warunkach – 5 lat, 3 miesiące i 11 dni. Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy jako pracę w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od 1 stycznia 1993 r. do 27 stycznia 1998 r. oraz od 28 września 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało nadto, że wnioskodawca T. K. był zatrudniony w szczególnych warunkach w (...) Zakładach (...) w Ż., w okresie od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1992 r. (w łącznym wymiarze 9 lat i 4 miesiące), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku palacza kotłów typu przemysłowego.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale XIV –

„Prace różne”, poz. 1 – „Prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” oraz w załączniku do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach

w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej zawierającego wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej w wykazie A, Dziale XIV, poz. 1, pkt 3 – „palacz i pomocnik palacza”.

Wskazać należy, iż wykazany w postępowaniu toczącym się przed Sądem okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach wyniósł 9 lat i 4 miesiące, okres zaliczony przez ZUS do prac w szczególnych warunkach wyniósł 5 lat, 3 miesiące i 11 dni, a więc łącznie 14 lat, 7 miesięcy i 11 dni.

Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresów przebywania na zasiłku chorobowym od 30 listopada 1994 r. do 19 grudnia 1994 r. oraz od 28 stycznia 1998 r. do 27 września 1998 r., w łącznym wymiarze 7 miesięcy i 15 dni.

Z jednoznacznego i ugruntowanego orzecznictwa w tym zakresie wynika natomiast, że co prawda przepis art. 32 ust. 1a ustawy obowiązuje od dnia 1 lipca 2004 r. i odnosi skutek również względem stanów prawnych i faktycznych istniejących przed dniem jego wejścia w życie, jednakże jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy (między innymi w wyrokach z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, LEX nr 604217; z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX nr 15405. oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, LEX nr 989126 i powołanych tam orzeczeniach), osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (m.in. 15 lat pracy w warunkach szczególnych) wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r.

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 3 lipca 2014 r., III AUa 169/14, LEX nr 1483783, który stwierdził, że osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r.

Zatem skoro wnioskodawca uzyskał wymagany na podstawie obowiązujących do dnia 1 stycznia 1999 r. przepisów okres zatrudnienia

w szczególnych warunkach przed wskazaną wyżej datą (a więc przed dniem 1 lipca 2004 r.) należy przyjąć, że przedmiotowy przepis nie znajduje zastosowania przy ustalaniu jego okresu pracy w warunkach szczególnych, co wyklucza możliwość odliczenia od tego okresu - okresu pobierania zasiłku chorobowego. Zatem nie jest dopuszczalne w niniejszej sprawie pominięcie okresu pobierania przez wnioskodawcę zasiłku chorobowego po dniu 14 listopada 1991 r. z powołaniem na art. 32 ust. 1a w powiązaniu z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

i należy go uwzględnić w wymiarze okresów prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Podkreślić ponadto należy, iż w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸

i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków

i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych,
a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.
o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,
w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 30 czerwca 2014 r.,
a więc od dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.
w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania,
na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1
i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.
w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego.